

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. X. Miracula à Christo, ejusque Discipulis, & aliis sanctis viris edita,
decimum credibilitatis nostræ fidei argumentum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

quidam (Sacerdos est Mahumetica Secta) qui à longa annorum serie Alcoranum legebat in Templo Sancta Sophie, die quadam librum manu tenens, ut aliquot eius paginas Imperatori, magni populi comitato cetera, exposceret, subito eum in terram proiciens, fixæque intuitus Baiazetum: Miror (inquit) Domine, Principem adeo doctum, & sapientem, falsi huius Legislatoris quem Tu Prophetarum omnium maximum credis, non agnovisse ineptias. Scias nihil inesse divini legibus ab eo præscriptis, omnes sensuum oblectamenta respiciunt, quibus homines alliciant; nec alio fine impostorem illum voluisse, solâ gladii pugna, leges sua controversias dirimi, quam ut stropharum suarum agnitionem præriperet. Eas sepe cum Christianorum legibus contuli, & semper cum notabili differentia meritorum, Christianas reperi fundatas in puritate vitæ mirabili, & in inconcussa omnino veritate. Mahumetica nihil aliud sunt, quam turpitudines, & ludificationes. Unde concludo amplectendam solam IESU CHRISTI. Religionem.

Erat Baiazetus Principum omnium superstitiosissimus, qui proinde Talismanum vix hac ultima verba complentem, à templo extrahi, ac protinus occidi iussit. Veritus tamen publicationem huius nuntii, quod tantopere sue gloriæ præiudicabat, severissime prohibuit omnibus qui sermonem illum audierant, ne cuiquam de eo aliquid revelarent. At is, pro cuius honore Sacerdos ille mortem adeo generosam perulerat, loqui fecit Turcam Thyrum, illustris illius Tragedia spectatorem, ne à Christianis regionum illarum nesciretur, ex qua miræ edificati sunt Hæc Duverderius.

§. X.

Miracula à Christo, ejusque Discipulis, & aliis Sanctis viris edita, decimum creditilitatis nostræ fidei argumentum.

261 **V**is miraculorum ad confirmandam veritatem maxima est, cum illa (ut ait Chrysostomus homil. 14. in Matth.) sint pignora divine omnipotentia, hoc est opera in quibus nobis ita elucet Dei potentia, ut constet quod nulla creatura hæc potuerit præstare, vel ut alii dicunt, sigilla Divinitatis, quibus Deus ea quæ credenda proponit, obsignare solet: ideoque si quæ doctrina confirmatur miraculis, tanquam à Deo revelata, dubitandum non est, quin ipsa sit vera, & divinitus tradita. Multis autem, magnisque miraculis, fidem Christianam à Christo, ejusque Discipulis confirmatam esse, testatur Apostolus ad Hebræos 2. his verbis: In nos confirmata est, contestante Deo signis, & portentis, & variis virtutibus, & Spiritus Sancti distributionibus. Id etiam constat ex quatuor Evangelis, ubi passim cæci, muti, surdi, claudi, paralytici, leprosi, hydropici, & alii leguntur à Christo sanati; mortui etiam suscitati, demones è corporibus pulsi, maria solo jussu sedata, & calcata, futura libera certissime prædicta, & alia innumera signa & miracula; quæ (ut ait D. Joannes) si enarranda essent per singula, nec ipsum arboris mundum capere posse eos qui scriberentur libros. Unde bellissime Chrysostomus homil. 14. & 28. in Matth. ait Evangelistas, nubes quasdam signorum (miraculis scilicet innumeris, veluti guttis pluviae, fætas) grandi verborum paritate ea transcurrisse signa, neque in singulis immoratos esse, sed unico verbo miraculorum pelagus comprehendisse.

A Stultum autem & ridiculum est quod aliqui infideles dixerunt, nempe Christum tot & tam stupenda fecisse miracula, ob excellentiam temperamentum quo prædita erat adorand. ejus caro; nam, ut rectè arguit Michael Medina libro citato de recta fide in Deum, Christus Joan. 4. absentem filium Reguli sanavit, verbi unius pronuntiatione; non igitur vi corporeæ; neque enim vis corporea in locum adeo remotum à Christo potuisset agere. Deinde ea vis egisset in omnia æque distantia à Christo, & non unum, sed omnes agros, in iphara illius activitatis sanasset, nam vis corporea, ut temperamentum, egisset sine consilio & electione; neque fuisset determinata ad illum in particulari sanandum, & non omnes alios, æqualiter à Christo distantes. Inde sequitur, quod neque Christus fecit sua miracula vi astrorum, ut aliqui Astronomi delirant, citati ab eodem Medina: nam aspectus Astrorum non agit ad libitum cause eligentis, sed duntaxat in locum illi aspectui expositum: At Christus ubi & in quos voluit exercuit vim effectricem miraculorum: Ergo &c. Sequitur etiam non fuisse facta Christi miracula, vi imaginationis, ut alii somniant: imaginatio enim agit tantum intra corpus animale cuius est, nec potest immutare subjecta distantia. Addo quod nulla vis temperamenti, nec astrorum, vel imaginationis, potuit causare Solis eclipses, sedate maria, effugare demones, mortuos suscitare, & cætera præstare quæ in Christi miraculis continentur.

Nec solus Christus in confirmationem nostræ fidei miracula edidit, sed etiam Apostoli, ut testatur Lucas in actis, Paulus in Epistolis, & Marcus capite ultimo sui Evangelii. Plura etiam leguntur facta miracula ab aliis Apostolorum coetaneis, & à successoribus eorum, quæ scripserunt SS. Patres, ut Athanasius in vita S. Antonii, Nyssenius in vita Sancti Gregorii Taumaturgi, Hieronymus in vita Sancti Hilarionis, Ambrosius in libro de Virginibus, Augustinus lib. 22. de civit. cap. 8. Severus Sulpitius in vita Sancti Martini, Theodoretus in vita S. Symonis Stylitæ, & Gregorius magnus in Dialogis. Sunt etiam nunc perpetua quædam & continua miracula, ut olim erant apud Indæos piscina probatica, & alia quædam: nam continuum miraculum capitis, & ampullæ sanguinis S. Januarii, Neapolitanis notissimum est, & experientia cuique volenti conspicuum. Plura etiam videntur Sanctorum corpora, post multa sæcula adhuc incorrupta & integra.

Corpus Sancti Claudii, Archiepiscopi primum Bizuntini, deinde Monachi D. Benedicti, & Abatis Monasterii Turenensis, ab annis plusquam mille ducentis in eodem Monasterio integrum prorsus & incorruptum perseverat. Idem testatur Clemens VIII. de B. Agnete Politiana, Ordinis nostri Virgine, in ejus Canonizationis diplomate: & tota Hispania demiratur non integritatem solum & incorruptionem corporis Seraphicæ Virginis Theresiæ, sed & celestem liquorem, omni balsamo puriorem ac suaviorem, ex eodem Sacratissimo corpore promanantem. Quantum ad alia miracula perpetua, omni admiratione digna, taceo pulverem è sepulchro Sancti Raymundi Pennafortii, ab annis quadringentis, in morborum omnium remedium, sed præcipue febrium, perenniter enascentem. Omitto Tau-

matur-

maturgam Imaginem S. Patris nostri Dominici, A
 è caelo ab ipsa Beatissima Virgine Deipara Soria-
 num in Calabria delatam, quam singulari maje-
 state fulgentem nulla unquam ars potuit imitari.
 Quædam solum subijciam, gravissimis testimo-
 niis, & quotidianis experientiis comprobata.
 Afferantur in Monasterio nostro Castellano in
 Italia tres gemmæ, in corde B. Margaritæ Ordinis
 nostri Tertiariæ repertæ, in quarum una vir-
 go pulcherrima coronam in capite gestans, cæle-
 sti manu exarata conspicitur; in alia, cujus spe-
 cialiter meminisse Ludovicus Granatensis, Con-
 cione, de Christi Natali, Puer Jesus in medio B
 duorum animalium; & in tertia S. Joseph in star-
 tem itinerantis, cujus humero pallium pendet,
 & ad pedes ejus ipsamet Christi ancilla Margari-
 ta, quæ à cunis cæca, Mysteria Incarnationis
 Christi, Navitatis ejus, & obsequia ei in Egyp-
 tum fugienti, & inde revertenti, à S. Joseph
 exhibita, assiduâ meditationeolvebat. Nec mi-
 noris certitudinis est, quod de Sancta Clara de
 Monte falcone legitur, scilicet cor ejus divisum,
 a tunc incorruptum, ex parte una interiori Chri-
 stum Crucifixum, ex alia verò omnia Passionis
 ejus instrumenta, distinctè representant: & tres
 globulos ejusdem magnitudinis, & coloris, in
 ejus felle repertos, & in figura triangulari dis-
 positos, in Mysterio Sanctissimæ Trinitatis con-
 firmationem, non magis præponderare duos,
 vel omnes tres simul, quam unum eorum, vel
 eorum quemlibet, ut fusè narrat in ejus vita P.
 Simplicianus à S. Martino, Augustinianus, in
 Academia Tolosana Professor Regius, atque
 Decanus. Extant insuper in diversis orbis Eccle-
 siis plures Hostiæ, à multis sæculis consecratæ,
 non solum incorruptæ & integræ, ut Divione
 in Burgundia, sed etiam firmissimè ad hærentes
 parietis, ut Fromestæ in Hispania, imò insuper
 alicubi miraculoso sanguine confectæ, ut in
 Dardanis corporalibus, in Aragonia. Tot ita-
 que convicta prodigiis humanâ credulitate, ma-
 ximè credibilia sunt Mysteria, quæ alias vim
 omnem humanæ credulitatis excedunt; piaque
 datur nobis occasio, & excitatur confidentia di-
 cendi Deo, cum Richardo à S. Victore, lib. de
 Trinit. cap. 2. Domine si est error, à te decepti
 sumus; nam ista in nobis tantis signis & prodigiis
 confirmata sunt, & talibus, quæ non nisi per se
 possunt.

Sed quamvis in confirmationem nostræ fidei
 nullum medium fuisset miraculum, non esset ta-
 men minus credibilis: nam ut bellè ait S. Tho-
 mas 1. contra Gentes cap. 6. Omnibus signis ad-
 mirabilibus esset, si ad credendum tam ardua, & ad
 operandum tam difficilia mundus absque mirabilibus
 inditus fuisset à simplicibus & ignobilibus homini-
 bus. Quem locum ponderans Cajetanus 3 p.
 quest. 43. art. 4. sic ait: Adverte ex libro 1. contra
 Gentes cap. 6. quod aut conceditur Christum fecisse
 miracula relata in Evangelio, vel non? Si conce-
 ditur, habetur illius Deitas, si non conceditur, etiam
 habetur ex hoc maximo miraculo, quod absque mi-
 raculis, contra totum mundum idola colentem pug-
 nant, superaverit.

Eodem discursu & ratiocinio utitur D. Augu-
 stinus in oratione contra infideles: Cum constet
 (inquit) Romanum Imperium, universumque or-
 bem tot potentibus viris, Philosophis, Oratoribus re-
 fertum, Christi doctrinæ ante repugnantem, ad eam
 postmodum fuisse conversum: quæro an virtute signorum
 & prodigiorum, ab antiquis ritibus, diuque

Tom IV.

observata religione, in hanc novam & inauditam
 hac facta mutatio? si fateris mundum ad hanc
 persuasionem tractum fuisse vi miraculorum, quibus
 contradicere nequaquam poterat, fateri oportet, &
 Deo autore miraculorum, & qui facit non vili
 magna solus, religionem hanc processisse: sin autem
 negas ullis miraculis mundum ad hanc recipiendam
 fidem fuisse provocatum, negando miracula, ingens
 miraculum ingeris: quid enim potest dici mirabilius,
 quam Romanum Imperium, totamque Gentilitatem,
 religionem quam tam acriter impugnabant, subver-
 tereque moliantur, desertis paternis ritibus, nul-
 lis visis signis, mirandisque operibus, sponte sus-
 cepisse, & in ea retinenda tam constantes fuisse?

§. XI.

Innumerabilium Martyrum testimonium, unde
 cumque credibilitatis nostra fidei
 argumentum.

Constantia quoque & patientia Martyrum, 266
 qui inde nomen acceperunt, quod suo san-
 guine magnum fidei testimonium præbuerint,
 invictissimum & veritatis ejus argumentum: li-
 cet enim aliqui hæretici pro suis erroribus mor-
 tui sint, pluresque hæreses de suis martyribus glori-
 entur, ut ex Apollinari refert Nicephorus lib. 4.
 histor. cap. 23. sunt tamen peculiare circum-
 stantiæ Catholicorum Martyrum, quæ hujus ar-
 gumenti vim mirabiliter augent, & Religionis
 Christianæ veritatem ac sanctitatem manifestè
 declarant. Prima est eorum multitudo: nam pro
 aliis sectis pauci mortem subire voluerunt; pro
 fide verò Christiana innumerabiles fuere Marty-
 res, qui sanguine suo illi subscribere, ejusque
 veritatem testati sunt: una enim die tota The-
 bæorum legio perit, & intra triginta dies sep-
 temdecim millia Romæ interfecta fuere, & in
 nocte quâ memoria nativitatis Christi recolitur,
 viginti vel amplius millia combusta sunt: unde
 Hieronymus Epistola ad Heliodorum refert se
 revolutis Romanorum Pontificum annalibus,
 inv. nisse numerum Martyrum crevisse, ut si
 omnium memoriam vellemus celebrare, singu-
 lo quoque die celebranda essent trium millium
 natalitia. Quare merito Gregorius homil. 17. in
 Evang. exclamat: Totum mundum fratres aspici-
 te, Martyribus plenus est: iam pene tot qui videamur
 non sumus, quot veritatis testes habemus: Deo
 ergo numerabiles, nobis super arenam multiplicati
 sunt; quia quanti sint, à nobis comprehendere non
 possunt.

Secundò consideranda est atrocitas tormen- 267
 torum, quæ Christ a i Martyres passi sunt: non
 enim solum gladio, sed etiam cruce & igne inter-
 empti sunt; adeo ut Christiani ea propter per
 contemptum Cruciarum vocari solerent, eò quod
 communiter in crucem agerentur; nonnum-
 quam sarmentarii, quia ad dimidii axis stipi-
 tem revincti, subjectis sarmentis, passim crema-
 bantur.

Tertiò ponderandus est modus patiendi,
 non solum æquo animo, sed etiam cum summa
 lætitia, & cum magnis signis innocentie &
 sanctitatis; & sæpè etiam sapientientissima res-
 ponsa, & rationes plusquam humanas suæ fidei
 reddentes.

Accedit quartò, quod non solum viri natura
 fortes & constantes, sed & senes decrepiti, ut Si-
 meo ille Jerosolymitanus Episcopus, qui centesi-

Hh iij

mo